

Consensus Veteris Et Moderni Papatus

**Reck, Johann von der
Monasterii Westphaliæ, 1722**

§. 3tius. Motivum tertium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68472)

§. 3tius.

Motivum tertium.

Quia Novatores Scripturam sacram pro suo tantum cerebro, non juxta SS. Patrum & Conciliorum doctrinam explicant; ideoque in varios errores ac dissensiones mutuas incidere debent.

PAlam est, innumeras propè hæreses intra unum alterumve sæculum in terras profuissse: & plures forsitan etiamnum partui vicinæ sunt; quæ tamen omnes doctrinam suam in scripturis Divinis unice fundatam asserunt, etiamsi à se invicem longissimis intervallis distent. *Honoratus Reggius Kennathensis libro de statu hodierno Ecclesiæ Britannicæ*, recenset propè centum & octoginta hæreses ac propositiones detestabiles, quæ hodie à sectis diversissimis velut articuli fidei teneantur in regno Angliæ. Lutherani & Calvinistæ, quantum inter se dissident,

deant,

deant ; & implacabili odio se invicem persequantur ; nimis quàm apertum, literisque publicis manifestum est. Lutherus ipse Tom. 8 Jen. coram Deo & orbe toto contestatur de Calvinii aßeclis : nullum sibi commercium esse , nec unquam fore cum Sacramentariis istis , utpote qui venenatâ doctrinâ suâ Christianas animas suffurentur Christo , eâsque seducant, & miserè contrucident. Neque vel hilo mitiùs contra eosdem procedunt Lutherani alii , è quorum numero Conradus Schlüsselburgius in dedicatione alicujus libri , quem Theologiam Calvinisticam vocitat , prolixè conatur ostendere , eos non ex Deo, sed ex patre Diabolo prognatos esse. E contra Calvinistæ eodem livio perluunt omnes Lutheri aßeclas , uti videre est apud Jodocum Coccium , Tom. 1. *Theauri Catholici*, L. 8. art. 10. § 2. à pag. 1090. Mihi hoc loco satis est, eam in rem adducere ipsiusmet Calvinii verba , qui

in admonition. ad Joachimum Westphalum Superintendentem Hamburgensem egregiis planè laudibus Lutheranos extulit, dum eos vocat * *hominines vertiginosos, Cyclopes, superbam Gigantum factionem, bestias, phreneticos, latratores, qui sola morositate inducti Ecclesiam Dei conturbant.*

Quid, quòd & ipsi Lutherani inter se gravissimas in rebus Fidei dissensiones foveant; & jam sæpius tam in bello suo *Ubiquistico*, quàm in aliis hujusmodi controversiis orbi universo palàm fecerint, nullam unitatis & concordiaë guttulam expectari ab iis posse, qui ab Ecclesia Catholica discessionem faciunt? Testis est mihi Nicolaus Selneccerus, qui in Psalm. 131 de dissensionibus inter confratres suos Lutheranos excitatis ita scribit: *Exorta sunt inter nos altercationes ac dissidia quædam de bonis operibus, de justitia coram Deo, de libero arbitrio, de presentia ac sumptione corporis & sanguinis Christi in Eu-*

* pag. 277. 309. 314. 317. 283. *chari-*

charistia, de Humanitate & ascensio
Christi in caelos, de sessione ejus ad
dexteram Patris, de ubiuitate, & aliis
pluribus. Ibi rixandi neque finis est,
neque modus ullus: quilibet in hoc la-
borat, ut justam habere causam videa-
tur, atque alium opprimat: & quis-
quis aliquid novi proferre potest, unde
nomen aucupetur, id facit liberè, ne-
que ullam censoris infesti virgulam re-
formidat. Eadem ferme querimonia
est Nicolai Gallii Superintendentis
Lutherani in urbe Ratisbona; qui in
suis Thesibus & Hypothesibus editis
folio ultimo ita de suis Collegis lo-
quitur: Non sunt utique parua inter
nos dissidia, neque de minutis rebus;
sed de sublimibus articalis doctrinae
Christiana, de lege & Evangelio, de
justificatione & bonis operibus, de Sa-
cramentis & Ceremoniarum usu, quae
NB nullo modo componi possunt.

Cur autem nullo modo componi pos-
sunt haec dissidia? cur dissidentes animi
in veram concordiam pacemque nul-

latenus revocari ? Certè non alia ex causa , quàm quia unusquisque horum pro suo cerebro & ingenio sacram Scripturam explicat , neque ad universalis Ecclesiæ & sanctorum Patrum aut Conciliorum declarationes novaturientem calamum adstringi patitur ? Unde & ipse Lutherus libro contra Zwinglium & Oecolampadium ingenuè confiteri debuit : *Se suosque propter absurdissimas , quas sibi jam quisque fabricat , Scripturarum sacrarum explanationes , tandem eò necessitatis redactum iri ; ut , si orbis hic plurimis adhuc annis à futuro excidio immunis fuerit , sacrorum Conciliorum Decreta unitatis & concordie causâ iterum admittenda , atque in universalem praxin reducenda sint.* Sipientissimum profectò consilium , & verè ejusmodi , quo admissio omnis Religionum contrariarum dissensio conso-
 piri ; quo rejecto nulla conscientiarum pax & securitas obtineri ab homine suæ salutis studioso possit. *Quid enim*

enim intutius, & erroris periculo magis obnoxium, quàm in illa Ecclesia anchoram suæ salutis figere, quæ suorummet Theologorum iudicio in sacrarum Scripturarum explicatione infallibilis non est, nec falli nescia, uti de Ecclesiis suis fateri debent Doctores A catholici? Quis in ea doctrinarum fallibilitate certitudinem præstabit mihi, utra pars in explanatione sacrorum Textuum, animos oculosque defæciores habeat: eane quæ Lutherum; an verò quæ Calvinum sequitur? Quomodo in ista credendi, sentiendi, & interpretandi libertate elicere, aut imperare mihi poterò verum assensum Fidei Divinæ; qui ex omnium Theologorum consensu debet esse firmissimus super omnia, & excludere omne prudens dubium ac formidinem de opposito? Ego nullam ex hisce dubiis evadendi viam invenio, quàm si in omnibus Fidei controversiis, Ecclesiæ Romano-Catholicæ iudicio me submittam:

quippe quæ per orbem universum exactissimam in rebus credendis unitatem servat; perpetuam quoque Spiritus sancti assistentiam obtinet, & ideo in sacrarum Scripturarum sensu declarando nec falli unquam potest, nec fallere.

At oggerit mihi hîc aliquis, & interrogat, an Ecclesia Catholica non doceat, quòd verbum Dei sine constitutionum humanarum adminiculo planè imperfectum sit, & omnes Ecclesiæ nostræ traditiones parem cum Dei verbo auctoritatem habeant? Huic ego paucis respondeo, calumniam hanc esse, quam hæretici pro consueta maledicendi licentia Catholicis appinxêre. Nos aliud Dei verbum non admittimus, nec aliquid parem cum illo auctoritatem obtinens; quàm ea duntaxat omnia, quæ Deus in utroque testamento locutus est per ora Prophetarum & Apostolorum, sive Scripta illa sint, sive non sint. Quis autem inficiabitur,

tur,

tur, hæc omnia firmissimam à nobis fidem & assensum poscere ? An fortè potuit æterna veritas mentiri magis in iis dogmatis, quæ ab ejus ore profecta sunt, & nullis unquam chartis tradita ; quàm quæ factis inserta voluminibus in omnium oculos & aspectum incidunt ? Absit, ut hujusmodi blasphemix nobis in mentem veniant ! Verbum enim Dei, sive illud in tabulis publicis exaratum sit, sive alio sufficiente modo fidelibus animis promulgatum, æquali semper assensu dignum est. Ut autem hac in re Catholicorum doctrina paulò clariùs discernatur ; magnum ipsi discrimen statuunt inter traditiones divinas, & inter constitutiones merè Ecclesiasticas. Illæ continent veram doctrinam fidei, vel Apostolis à Christo traditam, vel iisdem à Spiritu sancto instillatam : quæ deinde folius vocis ac traditionis adminiculo ad eorum Successores, & ab his iterum usque ad nos continuâ institu-

tionum ferie permanavit. Hæ verò nihil aliud continent, quàm statuta quædam & præceptiones, quas Ecclesia Catholica pro rerum temporumque exigentia, vel ad fidelium suorum ædificationem, vel ad regiminis bene ordinati custodiam paulatim introduxit. Illæ non minori auctoritate pollent, quàm Scripturæ sacræ; & ideo parem cum istis assensum exigunt. Hæ verò, tametsi observari debeant ex mandato Dei, qui Ecclesiam audire præcipit; cum Scripturis tamen sacris ac traditionibus divinis nullatenus exæquandæ sunt; quin etiam pro conditione personarum ac diversitate casuum ab Ecclesia immutari, aboleri, augeri, ac minui possunt; cum tamen nihil simile fieri queat in verbo Dei sive scripto, sive tradito.

